

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Περιοδική έκδοσις
ορθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Ε'

ΜΑΡΤΙΟΣ 1983

Αρ. Φύλλου 17

« ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΟΝΟΜΑ »

Τό υπό τόν ανωτέρω τίτλον ἀκολουθοῦν ἄρθρον ἐγράφη τό πρῶτον εἰς τό περιοδικόν «Οἱ Ρίζες», τό ὁποῖον ἤρχισε νά κυκλοφορῇ προσφάτως ἐν Θεσσαλονίκῃ. Λόγω τῆς μεγάλης του ἀντικειμενικότητος καί ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς σημερινῆς τραγικῆς πραγματικότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί τοῦ προφητικοῦ του τολμῶμεν νά εἰπωμεν χαρακτηρησ, τό ἀναδημοσιεύομεν αὐτοῦσιον, εὐελπιστοῦντες ὅτι εἰς πολλάς καλοπροαιρέτους ψυχάς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν παρασυρθῇ ὑπό τῆς αἰρέσεως τῶν ἡμερῶν μας, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν τῶν πεπλανημένων ὁδηγῶν των, θά δημιουργήσῃ σωτήριον ἀνάτηψιν.

Αὐτό πού χαρακτηρίζει σήμερα τοὺς Ὁρθοδόξους πού πονοῦν γιά τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ παραμένουν σέ κοινωνία μαζί της, εἶναι ἡ νοοτροπία ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ νά ζήσει τὴν Ὁρθοδοξία μόνος του. «Δέν μ' ἐνδιαφέρει ποιόν μνημονεύει ὁ παπᾶς ἢ ὁ ἐπίσκοπός μου, οὔτε τί παραδέχεται αὐτός πού προσεύχεται δίπλα μου στὴν Ἐκκλησία. Αὐτοὶ θά δώσουν λόγο στό Θεό γιά τὸν ἑαυτό τους. Ἐγώ πάντως εἶμαι Ὁρθόδοξος». Αὕτῃ ἡ περιχαράκωση στὸν ἀτομικὸ Χριστιανισμὸ εἶναι θέβαια ἄρνηση τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ αὐτὸ δύσκολα γίνεται ἀντιληπτὸ γιὰτὶ πρακτικὰ συνεχίζεται ἡ ἐξωτερικὴ «ἐκκλησιαστικὴ ζωή». Τὸ φαινόμενο ἔχει τὴν ἀρχὴ του στὴν ἀτομικιστικὴ μὴω. σὴ πού μαστίζει τὸν χωρὶς Θεὸ ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ἐξατμίζει τὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πστεύουν ὅτι μποροῦν νά ζήσουν τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ μόνοι τους! Ἡ κατὰ Χριστὸν ζωὴ ὅμως, εἶναι κοινωνία προσώπων. Πηγαίνουν στὴν ἐκκλησιαστικὴ σύναξη καὶ ἀρκοῦνται στὰ τελούμενα, χωρὶς νά αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη τῆς πνευματικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ πατέρες πού ἔχουν γύρω τους. Τὶς περισσότερες φορές γνωρίζουν ὅτι αὐτοὶ πού προσεύχονται μαζί τους, κάτω ἀπ' τὸν ἴδιο τροῦλο, μπροστά στο ἴδιο τέμπλο, εἶναι στό ὄνομα μόνον Ὁρθόδοξοι καὶ ἔχουν στὴν πραγματικότητα λατινίζουσα δυτικὴ πλεκτη νοοτροπία καὶ ἀντιπατερικὸ πνεῦμα, ἢ προτεσταντίζουσα τάση καὶ νεωτεριστικὸ φρόνημα, ὅμως αὐτὸ τοὺς εἶναι ἀδιάφορο, γιὰτὶ ἔχουν χάσει τὴ

βιωματικὴ γνώση ὅτι, Ὁρθοδοξία, πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι κοινωνία ψυχῶν μέσα στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν ἀγάπη. Καὶ παρατηρεῖται τὸ ἀπίστευτο φαινόμενο ἄνθρωποι, πού μάχονται μὲ γενναῖο λόγο καὶ καθαρὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως γιά τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, νά παραμένουν ἀτάραχοι στὴν ἐκκλησία τὴν ὥρα πού ὁ ἐπίσκοπος μνημονεύει τὸν πατριάρχη, σὰ νά κάνει κάτι πού δέν τοὺς ἀφορᾷ αὐτοῦς.

Οἱ σημερινοὶ Ὁρθόδοξοι ἔχουν χάσει τὴν αἴσθησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνοχῆς καὶ ἀρμονίας, τὴν ἀλήθεια ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἐνώσεως ἐστὶ καὶ συμφωνίας καὶ ὁμονοίας ὄνομα», ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι Ἐκκλησία σημαίνει σύναξη ὁμονοούντων προσώπων, πού εἶναι ἐσωτερικὰ ἐνωμένα μεταξύ τους ἐξ αἰτίας τῆς κοινῆς πίστεως καὶ τῆς κοινῆς ὁμολογίας, καὶ ὅχι ἐπιφανειακὴ ἔνωσις κοινῆς ὑποταγῆς σέ κάποια ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία, μὲ ὑποβόσκουσα τὴν ἐσωτερικὴ διάσπαση, τὴν διαφωνία καὶ τὴν ἀτομικιστικὴ προαίρεση. Ἐκκλησιάζονται μὲ ἡσυχὴ συνειδησὴ σέ μιὰ «Ἐκκλησία» πού γνωρίζουν καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἔχει χάσει καὶ συνοχὴ καὶ συμφωνία καὶ ὁμόνοια, καὶ δέν ἀναλογίζονται τί εἶδους Ἐκκλησία εἶναι αὕτη, καὶ ἂν πραγματικὰ μπορεῖ νά ὀνομάζεται ἔτσι. Ἀρκοῦνται στὴν ἐπίφαση πού δίνουν τὰ φαινόμενα, «οἱ τοῖχοι» καὶ «ὁ ὄροφος» τοῦ ναοῦ, «οἱ ποιμένες» καὶ «ἀρχιποιμένες», τὰ ἄμφια καὶ ἡ ὕμνωδια, οἱ εἰκόνες καὶ ἡ διοικητικὴ συγκρότηση καὶ ὀργάνωση, καὶ κλείνουν τὰ μάτια στὴν ἀπουσία τῆς ἀληθείας καὶ τῆς συμφωνίας.

Ὅμως οἱ Πατέρες δέν μᾶς δίδαξαν τέτοια ἐκκλησιολογία διάσπασης, σύγχυσης καὶ ψεύδους. «Ἐκκλησία», λέγει ὁ Χρυσόστομος, «οὐ τοῖχος καὶ ὄροφος, ἀλλὰ πίστις καὶ βίος» (Ρ. Γ. 52, 495). «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «τῆς ἀληθείας εἰσι» καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσι». (Συγγρ. Β', 627). Ἐκκλησία εἶναι σύναξη ψυχῶν καὶ σωμάτων δεμένων μεταξύ τους μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπην, δηλαδὴ μὲ τὸν Χριστό. Χωρὶς ἀλήθεια καὶ ἀγάπην καὶ ὁμόνοια καὶ συμφωνία ἡ σύναξη εἶναι χωρὶς Χριστό, καὶ ἐπομένως δέν εἶναι Ἐκκλησία.

Ποῦ πᾶς, λοιπόν Χριστιανέ, ἄτομο ἀνάμεσα σέ ἄτομα; Γιατί ἐπιτρέπεις νά σέ ξεγελοῦν τὰ φαινόμενα; «Πηγαινω, λέγει, ἐκεῖ πού εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι, ἐκεῖ πού εἶναι οἱ Ποιμένες». Καί δέν σοῦ πέρασε ἡ ὑπόψια μήπως αὐτοί πού ὀνομάζεις ποιμένες, χωρίς τήν ἀλήθεια, τόν ἀληθινό Ποιμένα, εἶναι ὄχι μόνον ψευτοποιμένες ἀλλά καί «λύκοι ἐν προβάτου δορᾷ»; Δέν σοῦ πέρασε ἡ ὑπόψια μήπως σέ κοροϊδεύουν καί ἀλληλοκοροϊδεύονται; Γιατί κάτι τέτοιο γράφει γι' αὐτούς ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Καί τοσοῦτον μάλλον ὅσον ἂν καί σφῶν αὐτῶν καταψεύδονται, ποιμένας καί ἀρχιποιμένας ἱεροῦς ἑαυτούς καλοῦντες καί ὑπ' ἀλήλων καλούμενοι· μηδὲ γάρ προσώποις τόν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθείᾳ καί ἀκριβεῖα χαρακτηρίζεσθαι μεμυῆμεθα». (Ὁπ. ἀν.).

Οἱ Ὀρθόδοξοι αὐτοί, παρ' ὅλη τήν εἰλικρίνεια καί τήν καλή τους διάθεση, δέν καταλαβαίνουν ὅτι μέ τόν ἐκκλησιασμό τους πραγματοποιοῦν καί θιώνουν τόν Οἰκουμενισμό. Γιατί αὐτό εἶναι Οἰκουμενισμός: ἡ συνδίσωση καί συνύπαρξη διαφορετικῶν καί ἀντιθέτων πί-

στεων καί ὁμολογιῶν. Οἱ Οἰκουμενιστές δέχονται εὐχαριστως ἕναν «φανατικό» Ὀρθόδοξο, φθάνει νά συμπορευεῖται καί νά κοινωνεῖ μαζί τους. Στόν Οἰκουμενισμό, ὅπως καί στή Μασονία πού τόν γέννησε, ὅλες οἱ θρησκείες καί ὁμολογίες εἶναι τό ἴδιο δεκτές. Μπορεῖ λοιπόν κάλλιστα, μέσα στόν Οἰκουμενισμό, νά σταθεῖ ὁ Ὀρθόδοξος δίπλα στόν ἀδιάφορο, τόν κοσμικό, τόν μοναχομάχο, τόν νεοτεριστή, τόν ἐκφραγκισμένο, τόν προτεστάντη, τόν παπικό, τόν μωαμεθανό, τόν βουδιστή ἢ τόν ἄθεο. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι παραδεκτοί, φθάνει κανεῖς ἀπ' αὐτούς νά μὴ ἀξιώνει τήν μοναδικότητα. Μὲ τέτοια συνύπαρξη ὁ Οἰκουμενισμός, ὄχι μόνο παραμένει συνεπής μέ τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί πραγματοποιεῖ τήν θριαμβευτική ὁλοκλήρωσή του. Αὐτός πού δέν εἶναι συνεπής μέ τόν ἑαυτό του καί τήν πίστη του εἶναι ὁ Ὀρθόδοξος. Ἡ συμπόρευση μ' αὐτήν τήν λεγεῶνα τῶν δαιμόνων τῆς πλάνης, τήν ποικιλόμορφη, δέν εἶναι ἄρνηση τῆς μοναδικότητος τοῦ κατὰ Χριστόν δρόμου; Καί πῶς εἶναι δυνατό αὐτό τό ποικιλόπιστο ἄθροισμα νά ὀνομαστεῖ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

Τὸ ταξίδι στὴ «Μάλτα»

Ἐπειδὴ δέν μποροῦμε νά εἴμαστε Χριστιανοὶ σάν ἄτομα, ἀλλὰ μόνον σάν Ἐκκλησία, σημασία καίρια ἔχει ὄχι μόνον ἡ δική μας πίστη νά εἶναι ἀληθινή ἀλλὰ καί αὐτὴ τῶν ἀδελφῶν καί τῶν πατέρων μας. Τό ποικιλόπιστο ἄθροισμα δέν ἔχει σχέση μέ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι «στύλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει μία πίστη, ἡ ἀληθινή, καί συμφωνία ὅλων στὴν Ὀρθοδοξία καί ὁμόνοια. Δέν τὸ νοιώθουν ἄραγε, αὐτοὶ οἱ εὐσεβεῖς καί καλοπροαίρετες ὀρθόδοξες ψυχές; Ἀλλὰ τότε τί εἶναι αὐτό πού τις συγκρατεῖ μέσα σ' αὐτό τό ὄζον σύμπλεγμα τῆς ψευτιᾶς; Εἶναι τὸ ὅτι δέν βλέπουν ποῦ νά πᾶνε. Γιατί δυστυχῶς καμμιὰ ὀργανωμένη Ἐκκλησία σήμερα δέν ἔχει ἐγγύς πιστότητας στὴ γνήσια πατερικὴ Ὀρθοδοξία, ἀφοῦ φυσικά Ὀρθοδοξία δέν εἶναι μόνον ἡ τήρηση τοῦ ἀκαινοτόμητου ἐορτολογίου.

Γιατί ὅμως αἰσθάνονται οἱ χριστιανοὶ τόσο πολὺ ἔντονα τὴν ἀνάγκη νά καταφύγουν ὅπωςδὴποτε σὲ μιὰ διοικητικὰ ὀργανωμένη Ἐκκλησία; Αὐτὸ γίνεται γιατί ἡ Ἱστορία ἔχει μεγάλη δύναμη στὴ ψυχὴ μας. Ἐπειδὴ τὴν Ἐκκλησία μέσα στοὺς αἰῶνες τὴν γνωρίσαμε ὀργανωμένη σὲ Πατριαρχεῖα καί σὲ Συνόδους, τὴν ταυτίσαμε μέ τὴν ὀργάνωσή της αὐτὴν, ξεχνώντας ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειά τῶν αἰρέσεων, ἡ ὀργάνωσή αὐτὴ χανόταν γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους καί γινόταν τὸ ὄπλο τῆς κακοδοξίας ἐναντίον τους. Ὅμως στοὺς ἀποκαλυπτικούς καιροὺς πού ζοῦμε, ἔχουμε ἀφήσει πιά πίσω τὴν Ἱστορία καί μπήκαμε στὴν Ἐσχατολογία. Ἡ πνευματικὴ μας ἐπιβίωση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συνειδητοποίηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἐπείσαν πιά ὅλα τὰ ἱστορικά μας ἀντερείσματα. Ἡ ἀποστασία

ἄλλαξε τοὺς ποιμένες σὲ λύκους καί ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία πού ξέραμε εἶναι σήμερα ἀγέλη λύκων καί θάνατος προβάτων. Ὁ διάβολος εἶναι πιά λυμένος. Γιὰ νά ἐπιβιώσουμε πρέπει νά δοῦμε τὴν Ἐκκλησία στὴ μυστικὴ καί μυστηριακὴ της οὐσία, γυμνωμένη ἀπὸ τὴν δικηκτικὴ της ὀργάνωση πού γνωρίσαμε στὴν Ἱστορία. Στὴν ἀρένα οἱ μάρτυρες γυμνοῦν ἀντιμετωπίζαν τὰ θηρία. Γυμνὴ καί ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ἐσχάτων καιρῶν θὰ παλέψει μαζί τους, χωρίς Συνόδους, χωρίς Πατριαρχεῖα, χωρίς σύνδεσμο τῶν κατὰ τόπους μικρῶν Ἐκκλησιῶν ἄλλον ἀπὸ τὸν Χριστόν, καί τὴν κοινωνία τους μέ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Τὸ συνηθισμένο λοιπὸν ἐρώτημα: «Καλὰ νά φύγουμε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό, ἀλλὰ σὲ ποιά Ἐκκλησία νά πᾶμε;» δέν ἔχει τὴν θέση του σήμερα. Γιατί δέν πρόκειται νά πᾶμε πούθενά ἀλλὰ νά μείνουμε, νά μείνουμε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων, ν' ἀρνηθοῦμε τίς παραποιήσεις καί νά μείνουμε στὴν ἀλήθεια πού ἀπὸ ἀπαλῶν δυνάμεων γνωρίσαμε ἀλλὰ δυσκολευόμαστε πιά ν' ἀναγνωρίσουμε σ' αὐτὸ πού μᾶς λέγουν ὅτι εἶναι δῆθεν Ἐκκλησία. Αὐτὴ τὴν ἄρνηση τοῦ ψεύδους καί τῶν παραποιήσεων θὰ τὴν πραγματοποιήσουμε ἐκεῖ πού θρискόμαστε, διακόποντας ἀπλὰ κάθε κοινωνία μαζί της. Καί τότε, ὅταν θὰ ἔχουμε κάνει τὸ πρῶτο βῆμα πού περιμένει ἀπὸ μᾶς ὁ Θεός, θὰ ἔλθει ὁ ἴδιος σὲ συνάντησή μας, καί θ' ἀνοίξει τὰ μάτια μας, πού μέχρι τότε ἔνομα ἔχον ὅτι βλέπουν, ἀλλὰ ἦταν ἀνίκανα νά δοῦν τὸν ἀληθινὸ Χριστό. Καί ὅταν τὸν δοῦμε θὰ τρέξουμε στόν πῶ ἀκριβὸς μας φίλο, ὅπως ἔτρεξε ὁ Φίλιππος στόν Ἰσθμὸν καὶ θὰ τὸν καλέσουμε νά ῥθῇ νά δεῖ κι αὐτός, ὅσο καί ἂν ἀμφιβάλλει γιὰ τὸ καλὸ πού μπορεῖ νά ἔλθει ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ἐτοίχηματίζεται τὸ μικρὸ ποίμνιο, ἡ μικρὴ τοπικὴ Ἐκκλησία. Οἱ ἀληθινοί

Ἰσραηλίτες θρίσκουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κι ἔρχονται μαζί στὸν Χριστό, λαϊκοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι.

Αὐτὴ ἡ δραματικὴ ἀλλὰ εὐλογημένη διαδικασία εἶναι ἤδη ἀπὸ δεκαετίες γνωστὴ στὴ Ρωσία. Ἡ λεγόμενη «Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν» δὲν ἔχει καμμιὰ ἐξωτερικὴ ὁμοιότητα μὲ τίς ὀργανωμένες ἐκκλησίες τοῦ ξέροντε, καὶ μόνον μὲ τίς ἐκκλησίες τῆς ἐποχῆς τῶν μεγάλων διωγμῶν ὁμοιάζει. Ἡ κατάστασις ποῦ ἐπικρατεῖ τώρα στὴ Ρωσία, σιγὰ - σιγὰ θὰ γενικευθεῖ παντοῦ. Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἐλάχιστοι, διάσπαρτοι στὸν κόσμον, κρυμμένοι καὶ ἄγνωστοι στοὺς πολλούς. Ἱερεῖς μετρημένοι θὰ ἐκτελοῦν ἀποστολικὲς περιοδεῖες ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ἀπὸ ἐνορία σὲ ἐνορία, ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, ἀνακουφίζοντας τίς πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν πιστῶν καὶ ἐνώνοντάς τοὺς ὅλους, γνωστοὺς καὶ ἄγνωστους μεταξύ τους, μὲ τοὺς ἄφθαρτους δεσμούς τοῦ ἀναστημένου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Μνημονεύοντας «πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων» γιὰ νὰ μὴ προδίδεται ὁ πλησιέστερος ἀληθινὸς ἐπίσκοπος. Καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀποκορύφωσίν της. Τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ ὅλο καὶ θὰ μικραίνει. Ὅμως ὅσο πιὸ δυνατὸς ὁ πόνος τῶν ἡμερῶν ποῦ ἔρχονται, τόσο κοντύτερά μας θὰ εἶναι ὁ Κύριος, φθάνει νὰ μείνουμε πιστοὶ μέχρι τὸ τέλος. Τὸ πλοῖο ποῦ μᾶς ἔφερε μέχρι ἐδῶ, ἡ συνοδική, διοικητικὴ ὀργανωμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας ἐξόκειλε στὰ ρηχὰ τῆς ἀποστασίας καὶ διαλύεται ἀπὸ τὴν θία τῶν κυμάτων, ὅπως τότε ἐκεῖνο τὸ ἄλλο πλοῖο στὴν παραλία τῆς Μάλτας (Πραξ. κζ, κη β) (Περικλόν: Οἱ Ρῖζες, τεύχος Δεκ. 1982, σελ. 1-4).

Οἱ ὁσιομάρτυρες τῆς Καντάρας

Ὅταν προφάσει τοῦ «ἱεροῦ θανδάλισμου» τῶν σταυροφορῶν οἱ Λατίνοι κατὰ τὴν δ' σταυροφορίαν τὼν ἐγένοντο κύριοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1203-1261) οἱ Ὁρθόδοξοι ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν τῆς πίστεως τῶν ἀσύλητον καὶ καθαρὸν. Εἶναι ὄντως δραματικὰ τὰ ὅσα διηγείται ὁ ἀνώνυμος θυζαντινὸς χρονγράφος καὶ τῶν ὁπείων δεῖγμα παραθέτομεν εὐθύς κατωτέρω.

«Ἀπὸ τῆς βασιλείας κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς βασιλείας κυροῦ Ἰωάννου τοῦ ἀβτάτζη ἐπόρθουν τὰς πόλεις καὶ τὰς νήσους μανικῶς, καὶ ὅσας ἐδυνήθησαν ἐλεῖν, ἐδίωκον καὶ τοὺς ὀρθοδόξους ἀρχιερεῖς καὶ ἀντ' ἐκείνων ἐποίουν Καθηναρίους ὁμόφρονες αὐτῶν, ἤγουν εἰς τὴν Κων(σταντιν)ῶν, εἰς τὴν Κύπρον, εἰς τὴν μεγάλην Ἀντιόχειαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας, ὅς εἶχον. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸν λοιπὸν λαόν, τοὺς τε ἱερεῖς καὶ μονάζοντας τυραννικῶς ἐξεθιάζον εἰς τὸ ὁμοφρονεῖν καὶ συγκοινῶνεῖν αὐτοῖς καὶ μνημονεύειν. Καὶ ὅσοι μὲν ἐπείθοντο τοῖς δόγμασι αὐτῶν, τοῦτοις φιλονίκως διειπίθεντο, ὅσοι δὲ ἠλεγχον αὐτοὺς ὡς αἰρετικούς καὶ τὴν κοινωσίαν αὐτῶν πάντῃ ἀπεστρέφοντο, ἐκόλαζον φανερώς καὶ μαρτύρια ἱστων κατὰ τοὺς πάλαι βασιλεῖς καὶ τυράννους τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν». (Κ. Σάθα, Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη, τόμ. Β' σελ. πγ').

Ἐν συνεχείᾳ δέ, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων του, ἀναφέρει τὸ ἡρωικὸν μαρτύριον τῶν 13 ὁσίων Κυπρίων πατέρων τῆς Καντάρας, — ἐξ ὧν οἱ δύο, ὁ τὰ πρῶτα καὶ τὰ δευτερεῖα φέρων Ἰωάννης καὶ Κόνων ἦσαν Ἀγιορεῖται — καὶ οἱ ὅποιοι διὰ νὰ μὴ ἀσπασθοῦν ὡς ἔνθεσμον καὶ εὐαγγελικὸν τὸ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ ὑπὸ τῶν Λατίνων χρησιμοποιούμενον νεκρὸν ἄζυμον, ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τριετία, θιαίῳ θανάτῳ τελικῶς τελειωθέντες. Ἐπειδὴ τὸ μαρτύριον τῶν δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς Συναξαριστάς, πρὸς χάριν τῶν ἀγνοωστῶν μας παραθέτομεν τὸ τέλος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον παρὰ τὴν βραχύτητά του, ἐκφράζει ἄριστα ἄφ' ἐνὸς μὲν, τὸ μεγαλειώδες τῆς ὁμολογίας τῶν, ἄφ' ἐτέρου δέ, τὸ ἀπάνθρωπον καὶ σατανικὸν τῆς σκληρότητος τῶν διωκτῶν τῶν.

«Βληθέντων οὖν, ὡς δεδήλωται, τῶν ὁσίων πατέρων ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ τριῶν ἡμερῶν παρελθουσῶν, προκαθίσαντος αὐθις τοῦ καταράτου Ἀνδρέου (ἀντιπροσώπου τοῦ πάπα, σημ. ἡμ.) καὶ τοῦ ρηγὸς τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος τῆς νήσου Ἑρρί μετὰ πάσης τῆς σπαθοφόρου τάξεως καὶ τῶν ἱππέων παραγενομένου, καὶ τῶν τῆς βουλῆς τῶν ἀπάντων συνεδριασθέντων, ἀναγγέλλει Ἀνδρέας αὐτῷ πάντα κατ' ἔπος τὰ τῶν ἀγίων ἀνδρῶν, δεικνύων αὐτῷ καὶ ὧν ὁμολόγουν ἐγγράφως, καὶ τὸ ἀμετάτρεπτον τῶν τοσούτων χρόνων ὧν ἐπιέζοντο ἐν τῇ φυλακῇ. Ὁ δὲ γε ρηγὶ καὶ πᾶσα ἡ τάξις τῶν καθ'αλληλίαν ἔφησαν πρὸς τὸν Ἀνδρέαν: Σὺ τὰ τῆς Ἐκκλησίας δίκαια φέρεις καὶ προάγεις, καὶ εἴ τι φανεῖ σοι ποιήσῃς ἐμοὶ γὰρ τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν οὐ δέδοται, ἀλλὰ τὰ τῶν δημοσίων. Ὁ δὲ τῆς κακίας υἱὸς ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς ἀνομίας, εἶπεν: Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀπολέσαι οὐδένα ἢ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὑπεύθυνον, πρὸς τὸν δημόσιον παραπέμπειν ἐπὶ τῷ τιμωρήσασθαι.

Τότε οὖν παρέδωκε τούτους πρὸς τὸν ρηγαν ἀποφνήμενος ποιῶ θανάτῳ αὐτοὺς ἀπολέσει, οὕτως εἰπὼν ἐπεὶ οἱ μονάζοντες οὗτοι τῶν Γραικῶν λέγουσιν, ὅτι τὸ ἄζυμον οὐ δέδοται παρὰ Χριστοῦ προσφέρειν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐνζυμον, κακοὶ κακῶς ἀπολέσθωσαν, καὶ τοὺς εἰς τοῦτο θλασφημοῦντας ἀποφαινόμεθα ἵνα πρῶτον δῆσαντες αὐτῶν τοὺς πόδας διὰ τῆς ἀγορᾶς τούτους ἔλκωσιν ἥτοι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα διὰ τῶν πετρῶν τῶν ἐν τῷ ποταμῷ κατατριβῶσιν αὐτῶν οἱ σάρκες ἐπειτα δὲ τῷ πυρὶ παραπέμψωσι. Τῆς γοῦν ἀποφάσεως γενομένης καὶ τῶν δημίων ἐφεστηκότων, οἱ ὅσοι οὗτοι καὶ μακάριοι πατέρες τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἄραντες καὶ μιᾷ φωνῇ εὐχαριστοῦντες ἔλεγον: Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εὐχαριστοῦμεν σοι, ὅτι ἡξίωσας ἡμᾶς κρείττους φανῆναι τῶν κατὰ τῶν τούτων Λατίνων καὶ ὑπὲρ σοῦ ἀποθανεῖν οἱ τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ διὰ πυρὸς ἐδοκιμάσθησαν, ἀλλ' εἰς ἐκείνους μὲν διπλὴν τὴν χάριν παρέσχες, ἐπὶ τῷ κρείττους φανῆναι Χαλδαίων καὶ πυρὸς ἡμεῖς δὲ κρείττους φανέντες τῶν Λατίνων, δὸς ἰσχύϊν μὴ δειλοὺς φανῆναι τοῦ πυρὸς τούτου, ὁλοκαυτούμενοι δὲ ἐν τούτῳ προσδεχθείμεν, ὡς πᾶσα κηλὶς ἀποτιναζάμενοι ἀπὸ τῆς ψυχῆς καὶ ἀπονησάμενοι, καὶ τῆς σαρκὸς ταύτης τῆς εὐτελοῦς καὶ πολυμόχθου μὴ φεισάμενοι, τῆς βασιλείας σου ἀξιώθειμεν τῆς αἰδίου· δὸς δὲ καὶ τοῖς

ἐκ τῶν λειψάνων ἡμῶν χριομένοις καὶ μνημονεύουσι τὸν ἄξιον μισθὸν αὐτῶν καὶ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίας αἰτήματα».

» Εἶτα φθάσαντες συρόμενοι διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ δεδεμένοι τοῖς ἵπποις καὶ ἡμιόνους ὀπισθεν, καὶ θωλοσύραντες — οὕτω γὰρ κοινολογεῖται παρὰ τῶν αὐτοχθόνων ἡμεδαπῶν — τῷ πυρὶ ἐνεβλήθησαν». Καὶ συνεχιζὼν ὁ παρ' Ἀλλατίῳ ἀναφερόμενος βυζαντινὸς ἀνώνυμος, γράφει: «Ὁ δὲ καθηγούμενος τούτων ἀββάς Ἰωάννης καλούμενος, μέχρι πολλοῦ ἐφαίνετο τοῖς πᾶσιν ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἱστάμενος καὶ προσευχόμενος· ἔμμανεις δὲ γενόμενός τις ἐξ αὐτῶν τῶν Λατίνων καθβαλλαρίων, ἀκοντίσας κατ' αὐτοῦ ρόπαλόν τι καὶ κρούσας τοῦτον μέσον τῆς φλογὸς ἔρριπεν· καὶ οὕτω ὁ ὅσιος τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέδωκεν. Κατασβεσθείσης δὲ τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνης, καὶ εὐρόντες τὰ λείψανα σῶα, ὁστέα παντοδαπῶν ζώων καὶ μικρῶν θηρίων ἐπισυναξάντες προσέθηκαν ἐπὶ τὰ λείψανα τῶν ἀγίων, καὶ δευτέραν πυρκαϊάν πάλιν ἀνάψαντες ἐπὶ τούτοις οὐκ εἶσαν τὸ πῦρ ἕως εἰς τέλος κατετέφρωσαν». (Πρβλ. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Μοναχισμὸς καὶ αἵρεσις, Ἀθῆναι 1977, σ. 95 - 8).

Ἐάν οἱ ἀείμνηστοι ἐκεῖνοι πατέρες διὰ τὰ ἄζυμα καὶ μόνον ὑπέστησαν τὸ ἀνωτέρω περιγραφέν πολυώδυνον μαρτύριον, ἡμεῖς, οἱ τῆς εὐσεβείας τῶν κληρονόμοι, μετὰ πόσης ἄρα γε παρρησίας πρέπει νὰ καταδικάζωμεν τὰς μὲν ῥίνας σημερινὰς κακοδοξίας καὶ πλάνας τῶν Λατίνων, καὶ μεθ' ὁποίου ζήλου νὰ ἐλέγχωμεν τῶν ἡμετέρων λατινοφρόνων «ποιμένων» τὰ ἔργα, οἵτινες, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Φαναρίου, ἐπιθυμοῦν νὰ προδώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν στοὺς παπικοὺς ἄτερ ὄχλου», ἥτοι χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ πιστὸς λαός;

Ἀνεπιθύμητος «Ὁ Ἀγιορεΐτης»...

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους δυσареσθηθεῖσα ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ προηγουμένου «Ἀγιορεΐτου» ἐζήτησε δι' ἐγγράφου τῆς ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴν Παντοκράτορος, ὅπως διατάξῃ τὸν ἐκδότην αὐτοῦ νὰ διακόψῃ πάραυτα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ, ἐπιβάλλουσα αὐτῷ καὶ σχετικὸν κανόνα! (Πρὸ τετραετίας ὁ τότε Πρωτεπιστάτης τῆς Ἱ. Κοινοτήτος εἶχεν ἀπαιτήσει τὸ αὐτό, ἀλλ' ἠρκέσθη εἰς προφορικὰς ἀπειλὰς καὶ μόνον). Ὡς δικαιολογητικὸν τῆς σημερινῆς διώξεως φέρεται, ὅτι ὑβρίζομεν τὸν πατριάρχην ἀποκαλοῦντες αὐτὸν «αἰρετικόν», κλπ. Κληθέντες ὑπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς συντάκτης καὶ ἐκδότης ἀπελογήθησαν προφορικῶς, τονίσαντες ὅτι ἀδυνατοῦν νὰ διακόψουν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ, ἐφ' ὅσον τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον συνεχίζει νὰ κακοδοξῇ, ἀκολουθοῦν μετὰ πάσης πιστότητος τὴν κακὸδοξον πορείαν τοῦ Ἀθηνάγορου.

Μετ' ὀλίγον ἐστάλη ἐγγράφον τῆς Ἱ. Μονῆς πρὸς τὸν ἐκδότην διατάσσον τὴν διακοπὴν τοῦ «Ἀγιορεΐτου», «πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τρωθέντος γοήτρου τοῦ Παναγιωτάτου Οἴκ. Πατριάρχου...»! Κατόπιν τούτου ὁ ἐκδότης κατέθεσε τῇ Ἱ. Μονῇ του γραπτὴν πολυσέλιδον ἀπολογίαν, δι' ἧς ἀποδείκνυε τὰ ἡ κακὸδοξος πορεία τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, καὶ τὸ ὑπεύθυνον τῆς μετ' αὐτοῦ κοινωνίας.

Εὐχόμεθα ὀλοψύχως ὅπως ἡ τε Ἱ. Κοινοτήτης καὶ ἡ ἡμετέρα Ἱ. Μονὴ ἀντιληφθῶν τὸ συντομώτερον, ὅτι «ὁ Ἀγιορεΐτης» διακονεῖ ἄνευ φανατισμοῦ τὸν τῆς Ὁρθοδοξίας λόγον, ἀφήνοντας αὐτὸν ἐλεύθερον πάσης ὀχλήσεως, ἄλλως εἶναι ὑποχρεωμένοι ἐκ τῶν πραγμάτων, ν' ἀποδείξουν ἐν ἀνοικτῷ διαλόγῳ τὸ δίκαιον τῆς ἀνωτέρω διαγωγῆς των, προκειμένου ν' ἀπαλλαγοῦν τοῦ μώμου τῶν διωκτῶν τῆς ἀληθείας...

Ἀπὸ τὴν σοφίαν τῆς ἐρήμου

Ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς φωτίζει σου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας, υἱὲ ποθεινότατε καὶ ἀγαπητέ, πρὸς τὸ καταυγᾶσαι ἐν αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τῆς ἀγίας μονάρχου καὶ ζωοποιοῦ καὶ προσκυνητῆς Τριᾶδος· πρὸς τὸ οδηγηθῆναι τοῦ νοῆσαι τὰ ἅγια αὐτοῦ μυστήρια καὶ χαρῆναι αἰωνίως καὶ ἐξελεῖν τῆς Αἰγύπτου καὶ σχίσαι ράβδῳ τὴν θάλασσαν καὶ ἐξειλεῖν τὰς χεῖρας τοῦ θαρδάρου Φαραῶ καὶ πανηγυρίζειν Θεῷ... Ὑπερέχοντα σεαυτοῦ ἔχε πάντα ἄνθρωπον· κλαῦσον τὸν νεκρὸν σου· ἔκβαλε τὴν δοκὸν σου· οἰκοδόμησόν σου τὸν· διεστραμένον οἶκον· κράξον· ἐλέησόν με υἱὲ Δαυὶδ ἵνα ἀναβλέψω... Ἄφες τὰ γῆ· να καὶ ζήτησον τὰ οὐράνια· ἐγκατάλειπον τὰ φθαρτὰ καὶ εὐρίσκεις τὰ ἀφθαρτὰ· φεῦγε τῇ διανοίᾳ ἀπὸ τῶν προσκαίρων καὶ ἀπαντᾷς εἰς τὰ αἰώνια· ἀπόθανε τελείως ἵνα ζήσης τελείως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. (Ἀγίου Βαρσανουφίου).

«Μηδὲ γὰρ τέλειον εἶναι ὀρθόδοξον, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, τὸν τὴν πίστιν ὀρθὴν οἰόμενον ἔχειν, τοῖς δὲ θεοῖς Κανόσι μὴ ἀπευθυνόμενον» (= ὡς ὁδηγὸς χρώμενον). Ἀγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Ἔκδοσις, Δ)νσις, Ἀλληλογραφία: Καλλίνικος Μοναχός, — Καψάλα — Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος · Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίννης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 113 — Τηλ. 32 16 295